

[Lone Dybkjær]

om, hvad lovforslaget drejer sig om. Det drejer sig, bortset fra støttepædagogerne, om, at man viderefører dagens tilstand. Det kan man måske godt komme en lille smule i tvivl om, når man hører andre ordførere. Det er faktisk ikke et spørgsmål om socialindkomsten, det er et spørgsmål om, at daginstitutionstaksterne, som de er i dag, skal videreføres. Det er såvel en bemærkning til venstre og konservative som til fru Birthe Nielsen, som nærmest opfatter forslaget som et helt nyt forslag, vi aldrig har oplevet før, men det er det faktisk ikke. Det, der får mig til at sige det, er også, at den søskendemoderation, kommunerne giver i dag, kan de fortsætte med, fordi de jo altså kan fortsætte, som de gør i dag.

Hr. Brixtofte sagde, at han klart placerede ansvaret, og han sagde, at nu manglede han at høre, at forligspartierne også erkendte deres ansvar. Det har vi nu gjort i forskellige sammenhænge, også her, men jeg skal da gerne gøre det her fra folketingets talerstol: vi erkender klart, at vi har et ansvar for det her, et medansvar sammen med regeringen for gennemførelsen af det lovforslag, der lå. Vi erkender også, at der er sket en fejl, og vi beklager den fejl. Det skal der ikke herske tvivl om. Det eneste, vi kan sige i denne sammenhæng er, at der er nogle partier, der aldrig kan begå fejl, fordi de aldrig deltager i noget som helst, og det kan de jo så vælge er det rareste. Vi andre må erkende, at når vi handler, kan der altså ske nogle fejl. Det kan de andre partier ikke være med til. Det er helt klart, at det aldrig kan være venstres, konservatives, fremskridtspartiets eller andre partiers ansvar; de har hele tiden ført de korslagte armes politik, og så har man naturligvis ikke noget medansvar.

Så er der spørgsmålet om den besparelse, hr. Brixtofte nævnte, og som også andre har nævnt. Den synes jeg ikke det var nødvendigt at komme ind på her, idet jeg har konstateret, at venstre og konservative allerede har anmeldt den store, generelle forespørgsel om de offentlige udgifter og indtægter, specielt med hensyn til de seneste vurderinger af socialindkomstens økonomiske konsekvenser. Jeg går ud fra, at den diskussion kan vi lade ligge nu og vente til den store forespørgselsdebat, vi skal have – jeg tror, den er sat på den 7. maj – om dette spørgsmål.

Jeg vil godt sige om det principielle i lovforslaget, at vi går tilbage til dagens tilstand, at det synes jeg er en rigtig handle måde, når vi nu klart ser, at der har været fejl i beregningerne – ikke i sociaindkomsten, det er ikke dér, fejlen er fundet, nej, det er andre steder, der er fundet fejl, det er i nogle beregninger på daginstitutionstaksterne, og det er faktisk noget andet end fejl i socialindkomsten. Jeg hilser også med tilfredshed, at vi ikke straks indfører et nyt princip.

Jeg skal i anledning af, at børnekommissionen jo er ved at afslutte sit arbejde, spørge socialministeren, hvornår hun påtænker en redøgørelsesdebat om børnekommissionens arbejde.

Til fru Birthe Nielsen vil jeg sige, at det er rigtigt, der er kommet 4 delbetænkninger, men det, der ikke foreligger offentliggjort nu, er den samlede betænkning, og sådan som arbejdet har været tilrettelagt, er det helt afgørende, at vi har den samlede betænkning og ikke bare de 4 delrapporter, som siger, hvad der er det optimale på hver deres sektorområde, uden at de behøver at skele til de andre områder. Derfor kan vi ikke tage nogen debat om eller tage nogle efter min opfattelse nye regler eller andet ind, før vi har den samlede betænkning. Mit spørgsmål gik derfor på, hvornår vi kunne forestille os at vi fik en redøgørelsesdebat om børnekommissionens betænkning her i folketinget.

Anne Grete Holmsgård (VS):

VS ser naturligvis positivt på enhver svækkelse af de socialpolitiske forringelser, der blev gennemført sidste år, og man kan kun være ærgerlig over, at der ikke er sket en større svækkelse.

På samme måde betragter vi det som et gode, at de socialpædagogiske fripladser alligevel ikke skæres væk, som det ellers var meningen. Man kan sige, at det da i det mindste er et lille lyspunkt i en ellers sort socialpolitisk tid.

Årsagen til, at regeringen og forligspartierne nu har besluttet at ophæve de regler om forældrebetalingen i daginstitutioner, som de under megen socialpolitisk sniksnak og meget hurtigt fik gennemført sidste år, er netop ikke, at de er kommet til fornuft og har erkendt, at det ganske enkelt er for hårdt for børnefamilierne at få pålagt ekstra økonomi-